

OORSPRONG VAN DE EUROPESE EN AMERIKAANSE COCHIN KRIEL (PEKIN)

Foto: Bobo Athes

Door: Dr. Pierre FRESSY, Frankrijk

Als een jonge fokker deze vragen stelt: "Is er iets bekend over de oorsprong van de Cochin kriel? Is het een échte' kriel? Zijn de kleurslagen origineel?" dan wordt dat waarschijnlijk afgedaan met de (weinig tegenspraak duldende) woorden: De Cochin krielen zijn allemaal ontstaan uit een kleine groep oorspronkelijk buffkleurige dieren, die in 1860 ingevoerd zijn in Engeland na de plundering van het zomerpaleis van de keizers van China en, zoals het geschreven staat in boeken, de Cochinkriel is echt een oorspronkelijk dwerghoen en niet een verkleinde Cochin!

Echt waar of een echte legende? Het wordt allemaal gezegd en herhaald in de looppaden op de tentoonstellingen en in pluimvee literatuur, maar maakt een herhaaldelijke bevestiging het tot een waarheid? Zijn het gecontroleerde feiten of is het een mooie legende?

De meeste boeken en artikelen die de Franse fokkers ter beschikking hebben zijn technisch goed gemaakt en nuttig, maar over het algemeen zonder de pretentie een gedetailleerd wetenschappelijk werk te zijn, of de historische feiten zijn vaak gebaseerd op een voornamelijk Franstalige bibliografie.

De grootschalige digitalisering van Engelse (Angelsaksische) literatuur uit de late 18^e tot begin 20^e eeuw heeft echter nieuwe horizons voor ons geopend, ook al is het weinig en kunnen we het niet vergelijken in termen van literatuuronderzoek, omdat een aantal Franse naslagwerken zich in gesloten bibliotheken bevinden of zelfs angstvallig in eigen bezit worden gehouden door sommige 'bibliofile' fokkers.

Het fokken van raskippen is niet uitgevonden door de Engelsen maar het moet worden erkend dat zij historisch gezien de 'sleutel' zijn geweest tot de invoering van 'Aziatische bloed' in de Europese hoenderbevolking.

21 FRIZZLES. JAPANESE. BUFF PEKING BANTAMS. GOLDEN SEBRIGHTS. OLD ENGLISH GAME.

Boven: Dwerghoenders door JW Ludlow, L Wright, *The new book of poultry* 1902

Zoals A. Blanchon aangeeft in zijn monografie 'Toutes les poules et leurs variétés' uit 1924, zijn het ook de Engelsen die begonnen om de pluimveehouderij als *Fancy* – ofwel als 'sport' te zien.

Het lijkt dan ook van groot belang om die bron te traceren voor informatie 'uit de eerste hand' - vooral in het geval van de Cochinkriel.

Dus, de theorie van 'Adam en Eva Cochinkriel', is dat waarheid of een legende? Wat vertelt ons de tijdmachine?

Zoeken we op internet naar 'Cochinkriel' dan vinden we ongetwijfeld een Engelse schrijver die een zeer belangrijke aandeel heeft gehad in de mythische introductie en meer in het algemeen in de ontwikkeling van dwerghoenders in Engeland.

Dit is William Flamank Entwisle, overleden in 1892 in Wakefield UK. Zijn boek 'Bantams' werd postuum in 1894 gepubliceerd.

*Yours truly
W. Entwisle.*

Deze man, oorspronkelijk lakenhandelaar, maakte zijn fortuin in het kielzog van de nieuwe passie van de hogere klassen in het Verenigd Koninkrijk in de late 19^e eeuw: het fokken van uit Azië geïmporteerde kippen (men sprak in die tijd van "*hen fever*" - kippen gekte). Hij richtte zich vooral op het fokken van dwerghoenders en speciaal de Cochinkrielen en Vechtkrielen en schonk daaraan veel aandacht in zijn gewaardeerde geschriften.

Amerikaanse schrijvers van begin 20^e eeuw als T.F. McGrew, zeiden dat hij de "*Bantam craze*" - de 'krielen rage' had gelanceerd ...

In zijn boek 'Bantams' is WF Entwisle - net als William Cook, de schepper van de Orpingtons - zeer gedetailleerd over de eerste tijd van ons favoriete dwerghoen.

Wat vertelt hij ons?

Hij bevestigt dat de eerste invoer van een paar Cochinkrielen in Europa plaats vond in Engeland in 1860 of 1861. Ze waren buffkleurig en werden buitgemaakt door een officier van het Britse leger na de plundering van het keizerlijk paleis in Peking in 1860 door Anglo-Franse troepen tijdens de Tweede Opiumoorlog (1856-1860).

Hij gaf ze aan een vriend, de heer Kerrick (uit de omgeving van Dorking). Deze fokte ze een tiental jaren in een gesloten fokkerij (*bred in and in*) ofwel totale inteelt, tot hij in het midden van de jaren 1870, of waarschijnlijk nog later, begon te accepteren dat het beter was om sommige dieren over te doen aan een andere fokker, de heer Beldon.

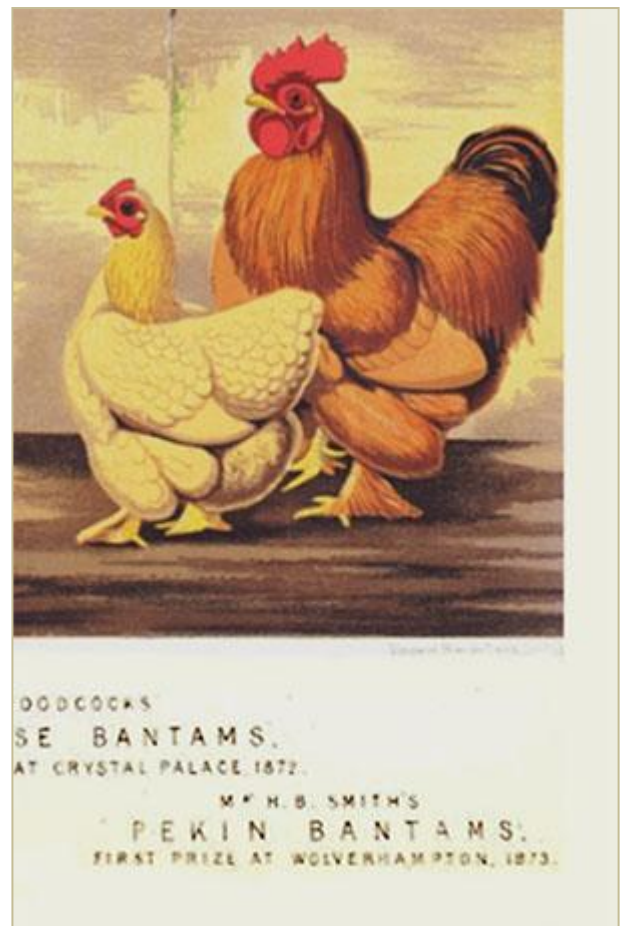
Dieren van deze stam waren de eerste Cochinkrielen te zien op de Expositie in 1863, waar ze een sensatie veroorzaakten en de Engels fokkers van de grote Cochins aanzetten om die met net zulke rondingen als de Cochinkriel te gaan fokken.

Helaas werden de dieren na die lange jaren van inteelt zwak en bijna onvruchtbaar, ondanks de deelname van andere enthousiaste fokkers: Mr. H. B. Smith uit Preston; Mr. W. J. Cope uit Barnsley; Mr. John Newsome en Mr. J. S. Senior uit Batley; de fokkerij liet hier voor het eerst zijn grenzen zien. Ten einde raad probeerden twee van deze fokkers, H.B. Smith en W.J. Cope, om deze verzwakte Cochinkrielen te kruisen met Nanking krielen en andere dwerghoenders met een enkele kam en gelijkende kleur die op dat moment in Engeland in de mode waren.

Links: Nankins, tekening Van Gink.

Links onder: Nankins in 2011. Foto: Archief P. Fressy, van <http://garlandspoultry.webs.com>

Rechts onder: Cochin krielen, 1^e prijs op de show in Wolverhampton in 1873 (de eerste Europese stam) uit Cassell's Poultry Book 1880, detail van gravure van J. Ludlow.

Entwisle vertelt ons dat men met deze pogingen in Engeland helaas niets anders lijkt te hebben bereikt dan te slanke vormen met vermindering of verlies van bevederde poten samen met een te donkere pootkleur.

Een aantal van deze met Nanking krielen gekruiste dieren werd evenwel geëxporteerd naar de VS waar ze vervolgens werden gekruist met buffkleurige Cochins van klein formaat, zoals geschreven door T.F. Mc Grew, een Amerikaanse schrijver, in zijn boek 'The Bantam Fowl' van 1903.

Daarentegen werd het vrijwel verdwijnen van de eerste stam in Engeland gelukkig gecompenseerd door een reeks van nieuwe importen, minder in het nieuws, maar duidelijk in staat om een duurzame en gevarieerde ontwikkeling van het ras te bereiken.

De tweede komst van Cochinkrielen in Engeland, wederom gedaan door een officier in het Britse leger, was die van zwarte Cochinkrielen, en geen buffkleurigen! (in 1875?)

Het waren een aantal hennen van effen zwarte kleur, maar de hanen hadden zwarte veren met een witte onderkleur en meer of minder goud in het halsbehang.

Deze informatie geeft ons een eerste bewijs dat niet alle Cochinkrielen in China buffkleurig waren ...

Entwisle suggereert dan een derde mogelijke aankomst van Cochinkrielen, deze keer weer buffkleurig, in 1880, via een import huis Belley and Sons, maar daarvan leek niets meer over te zijn.

De buffkleur was echter zeer gewild op dat moment, vandaar ook de grote rage voor Cochins in deze kleur. Entwisle, druk bezig met het verbeteren van de zwarten, durfde niet te hopen om nogmaals te profiteren van een aantal nieuw ingevoerde dieren, en ging aan de slag om de grote Cochins te verdwergen ... waarmee hij naar zeggen al op de goede weg was (gewicht van 2,5 tot 3,5 lb / 1100 tot 1580 gram) toen in 1884 een nieuwe groep van een tiental Chinese Cochin krielen aankwam in Engeland.

Hij kon ze overnemen samen met een andere fokker met de naam E. Walton.

Entwisle werd vervolgens in 1885 op de hoogte gesteld van het bestaan in de Verenigde Staten van afstammelingen van Cochin krielen van de buffkleurige stam van Kerrick, de kruising Nanking / Cochinkriel.

In een Amerikaanse uitgave 'The book of the bantams' van 1886 door H.H. Stoddard staan de Cochinkrielen inderdaad vanaf deze datum geregistreerd in de Amerikaans Pluimvee Standaard.

Links: Een paar buffkleurige Cochinkrielen in 1885.
The book of the Bantams,
STODDARD 1886 (USA)

W.F. ENTWISLE ging op zoek en slaagde er ook in om een aantal van deze

'Amerikaanse' Cochinkrielen - enigszins verbasterd, maar in feite afstammelingen van de eerste stam uit het Zomerpaleis - terug te vorderen.

Vervolgens wijst hij op de voortzetting van de samenwerking met Amerikaanse fokkers door bijv. het uitlenen van een van zijn winnende Engelse hanen in 1890 aan een Amerikaanse fokker voor een seizoen van reproductie over de Atlantische Oceaan.

Er waren vervolgens nog andere invoeren 'vanuit China'- vaak op initiatief van vermogende particulieren als herenboer Matthew Leno(1830-1904).

Matthew Leno (1830-1904) Herenboer gespecialiseerd in het kweken van fazanten en gewaardeerd pluimveekeurmeester in zijn tijd. Foto: Archief P. Fressy, komt van website : <http://bacchronicle.homestead.com/MLeno.html>

Entwisle vertelt ons dat de "vriendelijke Mr Leno" die er in geslaagd was om een koekoek Cochinkriel haan in te voeren, hem toestond om de haan een paar keer te gebruiken.

Op dit punt in onze reis door de tijd, is het 'uit' met de legende dat de Cochinkrielen uitsluitend afstammen van een paar buffkleurige dieren, gezien de meerdere invoeren - zelfs als die niet belangrijk waren qua frequentie en aantal dieren.

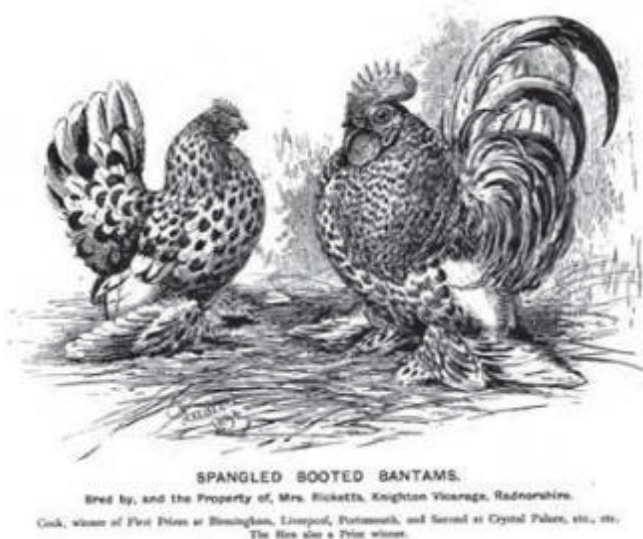
Maar hoe zit het nu met de feiten en chronologie van het verschijnen van de eerste kleuren?

Na het uitsterven van het eerste buffkleurige stam van 1860, was het dus een stam zwarte dieren "Made in China" die echt het bal van de Cochinkrielen opende in Europa.

Entwisle paste inteelt toe, maar geleerd van de mislukking van Kerrick, gebruikte hij ook - Oh, heiligschennis! - in zijn kruisingen grote zwarte Cochins die wat klein van formaat waren, en een andere dwergras, de Sabelpootkriel.

De zwarte kleur is gestabiliseerd rond 1889.

Links: Een paar Sabelpootkrielen in 1890 uit het boek « Bantams » ENTWISLE, 1894

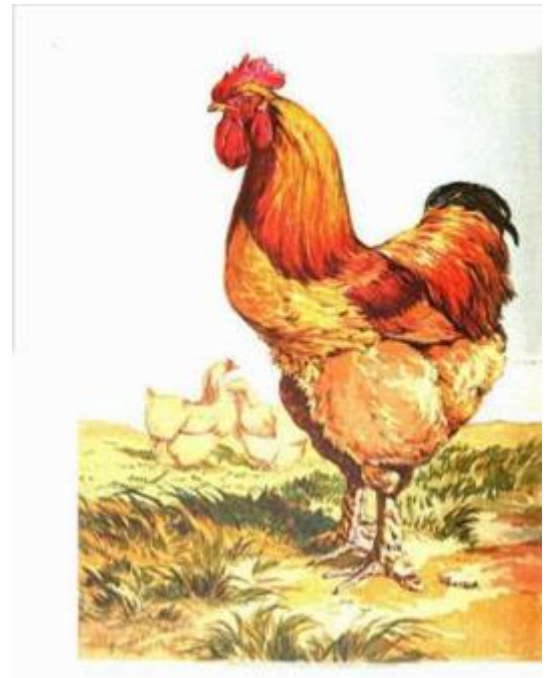
*Rechts: Zwarte Cochins in 1850
Uit: "Moubrays treatrise on domestic and ornamental poultry. A practical guide", B.MOUBRAY, 1854.*

Links: Buffkleurige Cochins in 1850
Uit: Moubra's treatise on domestic and ornamental poultry. A practical guide, 1854.

Onder: Buffkleurige Cochins in 1860
Uit: Poultry Book, W. WINGFIELD, 1861

De kostbare 'nieuwe' buffkleurige krielen, verkregen uit China in 1884, werden - uit angst voor het verliezen door inteelt - ook meteen gekruist met klein gebleven buffkleurige Cochins! Evengoed heiligschennis!

Onder: Een paar Cochins in 1858
Uit het boek van C.JACQUES, « Le poulailleur, monographies des poules exotiques et indigènes », 1858

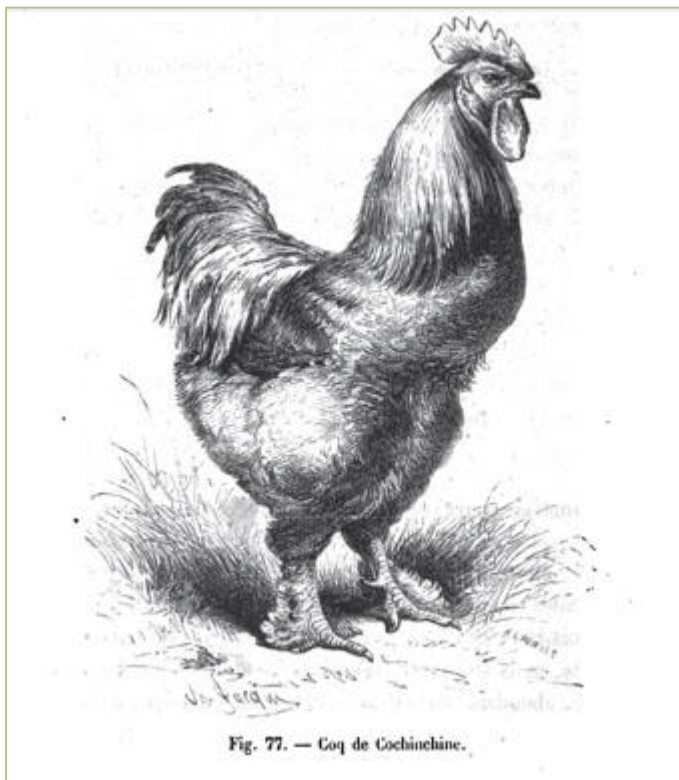

Fig. 77. — Coq de Cochinchine.

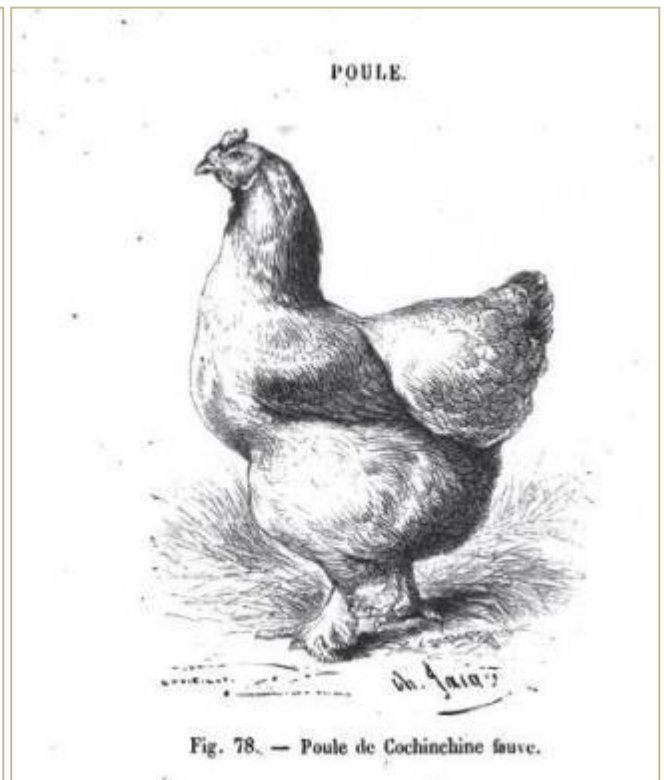
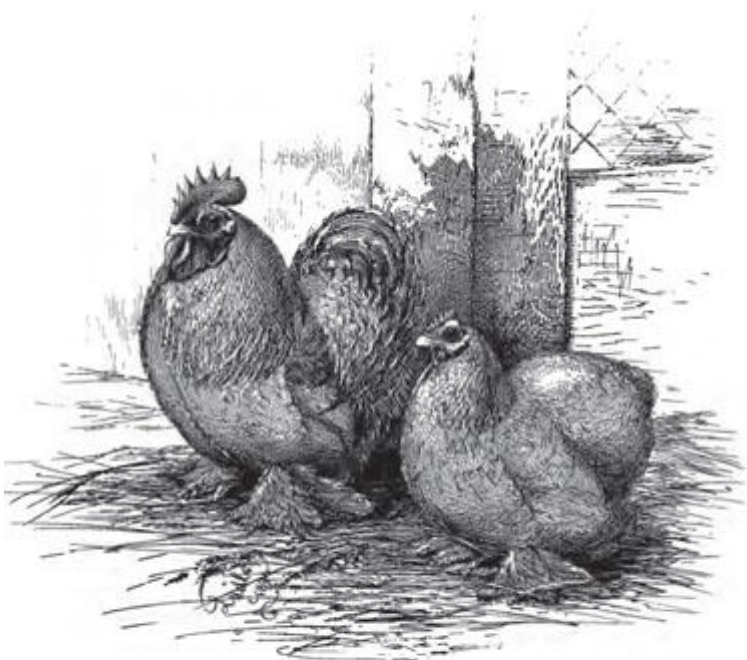

Fig. 78. — Poule de Cochinchine fauve.

Nadat men eerst de grote Cochins was gaan fokken op ronde vormen, zodat ze gingen lijken op de eerste Cochinkrielen van Kerrick, is dus hier de zaak omgekeerd en werden de grote Cochins gebruikt om Cochinkrielen te verbeteren... Om fatale inteelt te voorkomen heeft Entwisle, naast samenwerking met zijn vriend E. Walton, ook geprobeerd om samen te werken met een maximum aan andere fokkers in Engeland, maar ook in de VS. T.F. Mc GREW schreef in zijn boek "The Bantam", 1903, dat de Amerikaanse fokkers hetzelfde deden.

BUFF PEKIN OR COCHIN BANTAMS.

Bred by Mr. Entwisle, and the Property of Mrs. Entwisle, Calder Grove House, near Wakefield.
Cock, winner of First Prizes at Thorne, March, Lincoln, Market Harborough, 1892; First and Cup at Crystal Palace, First at Tunbridge Wells, etc., etc., 1893.
Hen, First Prize at Tunbridge Wells, 1893; Second at Odey, etc., etc., 1894.

Links: Uit: Bantams, ENTWISLE, 1894

Onder: Uit: Bantams as a hobby, P. PROUD, 1900

SCALE OF POINTS—PEKINS.									
Head and comb	..	..	..	..	..	..	..	..	10
Length of feather and fluff	..	..	..	..	..	..	..	..	25
Colour	..	..	..	..	..	..	..	..	20
Shape and carriage	..	..	..	..	..	..	..	..	15
Shortness of leg	..	..	..	..	..	..	..	..	10
Size	..	..	..	..	..	..	..	..	10
Condition	..	..	..	..	..	..	..	..	10
									100

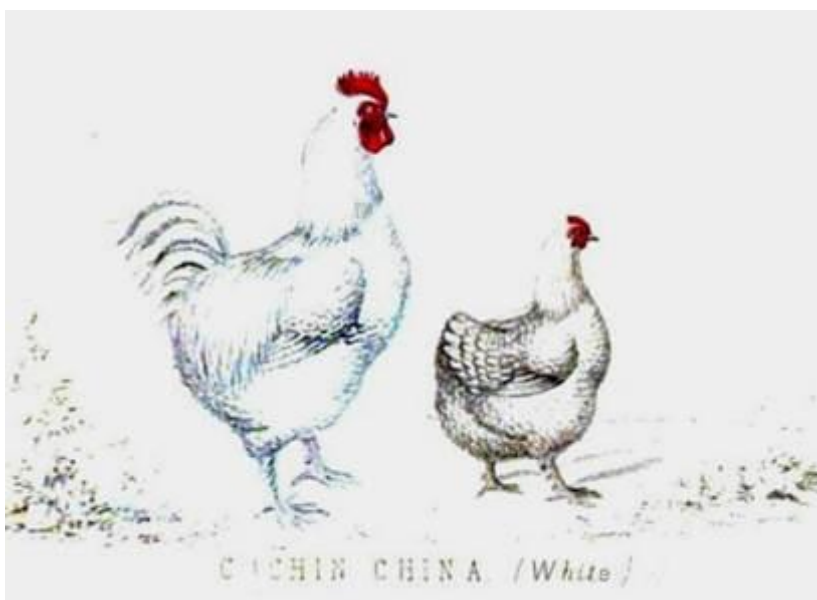
De eerste fokzuivere witte Cochinkrielen komen van kruisingen met zwarte Cochinkriel hanen met wit in hun gevederte met witte Sabelpootkrielen, die waarschijnlijk niet het gen 'zilver' hadden. Dat denkt men omdat de eerste dieren werden omschreven als 'strokleurig'.

Rechts: Witte Sabelpootkriel haan 2013
Foto: Jan Schaareman (NL)

Om de witte kleur te verbeteren deed Entwisle weer een beroep op de grote Cochins. Met deze bijdrage kon hij waarschijnlijk het allel "S" Zilver introduceren, waarna de kuikens niet meer 'wit-lichtgeel' maar 'wit-grijs' dons hadden, zoals de oorspronkelijk ouderdieren zonder strokleurige weerschijs.

Links: Paar witte Cochins in 1850
Uit: Moubrays treatrise on domestic and ornamental poultry. A practical guide, 1854

De koekoek kleur die Entwisle maakte is ook deels afgeleid van deze kruisingen, oorspronkelijk gedaan om witte krielen te verkrijgen. Hij verkreeg spontaan de eerste slecht gekleurde dieren die hij aanvankelijk aanzag voor gewoon 'vuilwit'.

Links: Witte Cochin haan in 1860
Uit: Poultry Book, W. WINGFIELD, 1861

Hij profiteerde ook van de invoer op het juiste moment, zoals hierboven vermeld, van een koekoek haan 'Made in China', die hem in staat stelde om deze eigenschap op te bouwen. Met deze bijdrage kon de kleur al in 1888 vastgelegd worden.

Deze informatie werpt licht op de creatie van de koekoek Cochinkriel in Europa, maar leert ons ook dat er in 'The Land of the Morning Calm' dus ook zwarte en koekoek Cochin krielen waren ...

De laatste door Entwisle gecreëerde kleur is de kleur patrijs. Hij verkreeg de eerste kuikens die deze kleur benaderden door het kruisen van zwarte en buff Cochinkrielen, maar dan, weer heiligschennis! Hij vertelt ons eens te meer dat de kleur gestabiliseerd is met behulp van kruisen met grote patrijs Cochins.

PARTRIDGE COCHINS

Links: Een paar patrijskleurige Cochins
meerzomig patrijs in 1900.
Uit: L. Wright, 'The new book of poultry'
1902.

Dus hier worden we echt geconfronteerd met het tegendeel van het uitgangskoncept dat de echte Cochinkriel niets te maken zou hebben met zijn 'grote' soortgenoot ... Deze bloedtoevoeging van de "Cochin" bij de eerste Europese Cochinkrielen wordt volledig bevestigd door andere Engels auteurs als P. Proud in zijn boek *Bantams as a hobby*, geschreven in 1900.

Uiteindelijk ondermijnt deze informatie enigszins onze aanvankelijke zekerheden over de Cochinkrielen. We moeten blijkaar accepteren dat:

- De Cochinkrielen in Europa stammen niet af van een enkel paar;
- De Cochinkrielen werden meteen 'kriel' genoemd in Europa, maar de eerste dieren uit China werden al snel gekruist met de Cochin*;
- De buffkleurigen waren zeker de eerste in Europa, maar stonden zeker niet aan de oorsprong van alle andere kleuren;

*Opgemerkt moet worden dat dit in tegenspraak is met de woorden van Adolphe Blanchon die in zijn boek *Toutes les poules et leurs variétés*, 1924, verklaarde dat "Met behulp van de ingevoerde buff variëteit, door*

diverse kruisingen de vier andere variëteiten werden verkregen die momenteel gefokt worden: zwart, koekoek, wit, patrijs", een bewijs van de snelle verdraaiing van feiten in de loop van tijd en geografische afstand.

- Tenminste één ander dwergras, de Sabelpootkriel nam deel aan de ontwikkeling van de eerste Europese Cochinkriel (en twee, als we de Nanking kriel meetellen).

De jaren 1860-1900 waren dan ook van fundamenteel belang voor de oprichting en ontwikkeling van de Cochinkrielen, die in een tijdsbestek van 40 jaar zouden gaan van onbekend ras in Europa naar een van de meest gewilde krielen naast Sebrighs en Javakrielen, en in vijf basiskleuren: zwart, wit, buff, koekoek en patrijs.

In 1902, in zijn boek *The new book of Poultry* voegt L. Wright ook al de porselein kleurslag toe.

Onder: Een paar Amerikaanse Cochinkrielen in 1903. Uit: *Bantam fowl*, T.F. Mc GREW, 1903

Uitgaande van deze gegevens kunnen we opnieuw vaststellen dat de waarheid weer was veranderd, toch werpt het een licht op de oorsprong van de Cochinkrielen in Europa. Maar vergeet niet dat de Europese geschiedenis van de Cochinkriel ongetwijfeld maar kort is in vergelijking met zijn lange geschiedenis in het Aziatische continent.

Wat dit laatste punt betreft, moeten we erkennen dat we in 2012 weinig meer weten dan laat in de 19^e eeuw en waarschijnlijk zelfs minder, omdat de officieren van het Britse leger en de Amerikaanse of Europese handelaren van die tijd ongetwijfeld de kans hebben gehad om ten minste een aantal echte Cochinkrielen te zien in hun land van herkomst.

Laten we dus maar blij zijn; is er nog genoeg werk voor de liefhebbers, zoals een gedetailleerde analyse van zeldzame geschriften van mensen uit het verleden,

pluimveekenneren of niet, maar ook om te profiteren van de nieuwe onderzoeksmethodes, mogelijk gemaakt door de mondialisering.

Voor de openstelling van het hedendaagse China schept mogelijkheden om oude Chinese de prenten en geschriften te onderzoeken of waarom niet eens een studiereis plannen voor de Club voor Dwerghoenderfokkers van Frankrijk of door de Club voor Cochins en Cochin krielen, op zoek naar de 'verloren Cochinkriel' – die daar misschien niet meer of nog steeds aanwezig is... ?

In een poging om het meest uitgebreid over het onderwerp van 'de oorsprong' te zijn, lijkt het niet onredelijk om je af te vragen of vóór de Engelse soldaten en handelaren, de geharde Nederlandse zeelieden niet de eerste waren om de min of meer archaïsche Cochinkrielen te importeren in Europa, waarna ze vervolgens in Nederland ontwikkeld werden onder de naam Sabelpootkriel en Ukkelse Baardkriel?

Links: Sabelpootkriel haan.

Foto: Rupert Stephenson.

Onder: Ukkelse Baardkriel hen.

Foto: Aviculture Europe.

Een overmoedige vraag - of voor een aantal zelfs ketterij, want eigenlijk is het natuurlijk wel zo dat de Cochinkriel bol en rond is, waar de Sabelpoot juist slank is, maar is dit niet gewoon het resultaat van twee verschillende lijnen van selectie van gemeenschappelijke voorouders? Ook een onderzoek naar geschriften van zeelieden, avonturiers en Nederlandse handelaren zou misschien nuttig zijn, met het oog op een vergeten boek.

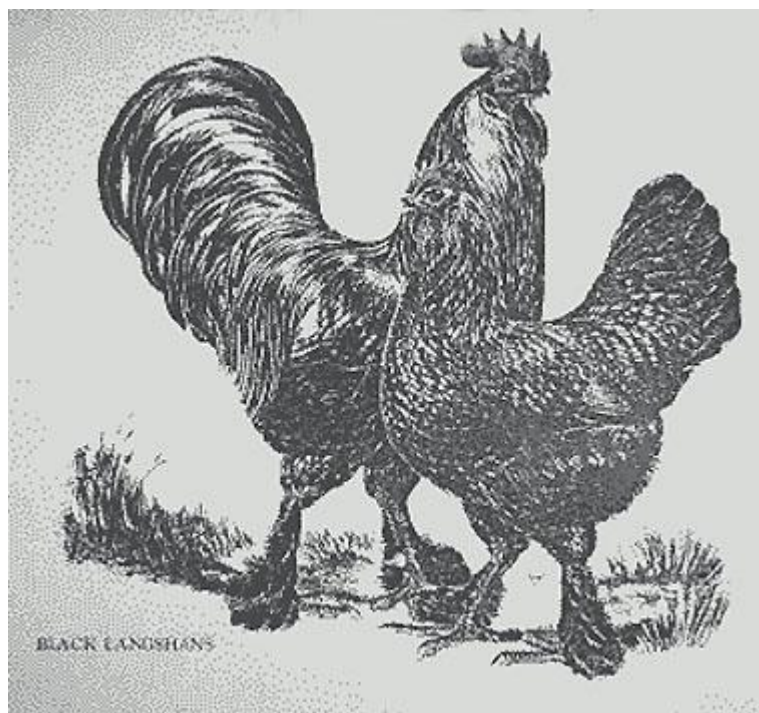
Om een nog duidelijker beeld over deze kwestie te krijgen, ligt door de moderne wetenschap een andere manier van kennis vergaren voor ons open, waarmee we door middel van een vergelijkende studie naar de moleculaire biologie van het genoom van deze drie rassen naar een mogelijke gemeenschappelijke oorsprong (en zelfs datering) kunnen onderzoeken.

Zo'n technisch heel goed mogelijke studie zou ook interessant zijn om het genoom van de Cochinkrielen te vergelijken met de grote Cochin (ex Shanghae), maar ook met de Croad Langshan, waarover de beroemde Engelse auteur en pluimveefokker Lewis Wright (1838-1905) schreef dat ze eigenlijk heel dicht bij het verouderde type van de eerste Cochin staan...

Links: Cochin haan in 2011. Foto: Bobo Athes.

Onder: Een paar Langshans in 1880.

*Links: Croad Langshan haan en hennen in 2008.
Foto: British Croad Langshan Club - Archief AE.*

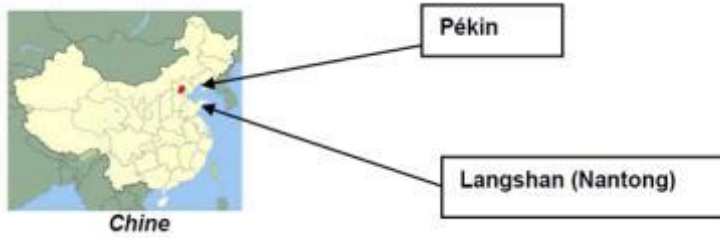

De technieken van de moleculaire biologie zijn nu routine in veel universitaire laboratoria; een eerste stap van de SCAF (Franse Hoender Bond), Bantam Club Frankrijk (BCF) en de Franse Cochin Club (PSC) naar veterinair scholen of agrarische ingenieurs zou ongetwijfeld - via het voorstel van een interessant onderwerp van een Thesis - mogelijkheden bieden voor deze ambitie.

Dit alles verdient feitelijk een objectieve analyse, boven alleen discussie tussen liefhebbers. Het is helemaal niet zo gek om een fylogenetische koppeling te durven voorstellen tussen de grote rassen Langshan en Cochin en de Sabelpootkrielen en Cochinkrielen in de dwergassen ... en waarom ook niet een oorspronkelijke Chinese link tussen de grote Cochin en de Cochinkriel op de ene of de andere manier. (Laten we niet

vergeten dat de grote rassen reuzen zijn met betrekking tot hun wilde voorouders en niet omgekeerd.)

Het is nogal verwarrend om op te merken dat het Langshan klooster waar majoor F.T. Croad van het Britse leger in 1872 de eerste dieren zag van dit ras, is gelegen in Noord-Oost China, niet zo ver van Peking ...

Als deze verbanden of originele verwantschappen waar zouden zijn, legitimeren ze de latere kruisingen gemaakt door Entwisle.

Bronnen

Werken voor het grootste deel gratis en legaal te downloaden op een van de twee volgende websites:

American libraries: <http://www.archive.org/details/americana>

Google books: http://books.google.fr/advanced_book_search

Oude boeken, algemeen

B.MOUBRAY et J.LAWRENCE« *Moubrays treatrise on domestic and ornamental poultry, A practical guide*, 1854, UK

C.JACQUES, « *Le poulailler, monographies des poules exotiques et indigènes* », 1858

W .WINGFIELD , C.W.HNSON , "Poultry Book », 1861, UK

L.WRIGHT, "The new book of poultry" 1902, UK

A.BLANCHON, DELAMARRE DE MONCHAUX, monographie « *Toutes les poules et leurs variétés* », 1924, F

SHLEWER " *Wright's book of poultry*", 1921, UK

Oude boeken, speciaal over dwerghoenders

H.H.STODDARD, "The book of the Bantams", 1886, USA

W.F.ENTWISLE, "Bantams", 1894, UK

P.PROUD, "Bantams as a hobby" 1900, UK

T.F.Mc GREW, "Bantam fowl », 1903, USA

Copyright ©2014
All rights reserved by the
Aviculture-Europe Foundation.

Dit is een publicatie uit het online tijdschrift
www.aviculture-europe.nl
U mag deze tekst / foto's niet kopiëren, distribueren,
zenden of publiceren
zonder schriftelijke toestemming.

Foto: Bobo Athes